

SNÄTTRINGE SKUBBAREN

NUMMER 2 2006 35/109

TIDNING FÖR SNÄTTRINGE SK:S ORIENTERARE

SNÄTTRINGE SKUBBAREN

Innehåll

- sid 2 Till minne av Åke Westerberg
- sid 3 Ledaren
- sid 4 Jag en Skubbare
- sid 5 Venlakaveln
- sid 6 O-ringen 2006
- sid 10 Veteran-VM i Österrike 2006
- sid 14 Dag-KM
- sid 16 Mongoliet, Kina och Tibet
- sid 22 Hälsingland, årets klubbresa
- sid 26 Våravslutningen, 75 års jubileum

Redaktion *SNÄTTRINGE-Skubbaren*

Nadja Dahlström, nadja_d@hotmail.com
Sofia Persson, sofia_persson_b@hotmail.com
Micke Nilsson, mickebra@hotmail.com
Kristin Morén, nerom@bredband.net
Leif Andersson, leif.andersson@geosuite.se
Anna Movin, lillatigern89@hotmail.com

Framsidan

O-ringen 2006, Edvin Mellergård, totalvinnare av Ö6.

Internet

<http://www.snattringsk.a.se>

Detta nummer sponsras av EO Digital

Övriga sponsorer är: Deverot Fastighetsbyrå,

Snättringekiosken, Huga Fastigheter

Innehållet i denna tidskrift utgör inte i något avseende

Snättringe SKs officiella ståndpunkt eller åsikt.

Till minne av Åke Westerberg

Fredagen den 24 mars närvaro vi vid Åke Westerbergs jordfästning i Huddinge kyrka. Åke avled den 16 februari i en ålder av 73 år efter långvarig sjukdom.

Åke har under många år varit en medlem som ej syns på tävlingsbanor men desto mer aktiv i Charlottendal, som dessutom varit hans födelsehem. Hans kunnande och arbete har varit till stor hjälp vid skötseln och upprustandet av Charlottendal.

Tack Åke för gott kamratskap.

5-dagars, orienteringens flaggskepp

Hälsingland 2006 var ett exempel på ett lysande O-ringen arrangemang. Genom åren har jag deltagit på rätt många 5-dagars och sett hur arrangemanget har utvecklats genom åren. Klubbblottning och bussning / tågtransport är några lyckade innovationer.

Efter hemkomsten från 5-dagars på Mohed och med lite distans till de tycker jag att det är ett bland det bättre 5-dagars jag varit på. Närhet var ett av deras ledord och nära var det. Att lyckas få till 5 etapper inom gångavstånd och inte behöva göra mer avkall på orienteringskvalitén är imponerande. Det är nog en förutsättning att komma en bit bort från storstäderna för att hitta områden med dom möjligheterna.

Kartorna och kartkvalitén debatterades en hel del. Där går nästan utvecklingen bakåt. Alldeles för mycket detaljer läggs nu in, och att försöka läsa kartan i 15000 del kan inte ha varit roligt. Genom att använda rivsäkert papper behövdes inga plastfodral men med den tekniken försämrar också skärpan i trycket. Att som arrangör slippa stoppa 75000 kartor i plastfodral förstår jag lockar. Hoppas tryck och papper kan förbättras för jag tror ändå att det är framtidens melodi.

Hur ska det gå med O-ringen i framtiden? Inför 2009 har Karlstad hoppat av som värd då kommunen tråkigt nog inte ville ställa upp med stöttning för arrangemanget vilket är en nödvändighet. SOFT är nu ute och jagar ny arrangör och har frågat Stockholm om vi skulle kunna åta oss arrangemanget. Det var 1975 som Stockholm senast var

värd. När det var aktuellt inför år 2000 och då med Gärdet som C-ort blev det nej p.g.a. att Gärdet ligger i en ekopark. Ett O-ringen i Stockholm utan C-ort har diskuterats men är det intressant?.

På StOF's konferensen i våras var nog de flesta klubbarna negativa och ser stora svårigheter att skapa ett attraktivt alternativ. Stockholm har dessutom både 10-Mila och 25-manna som är jättestor arrangemang och frågan är hur mycket klubbarna orkar med.

Arbetet med höstens 25-mannaarrangemang vid Visättra IP är nu i full gång. Disponeringen av ytorna för TC mm börjar falla på plats. Banläggningen är klar och snart trycks karta och banor. Samarbetet mellan Snättringe och Södertörn fungerar mycket bra och den uppdelning av ansvarsområden vi gjort känns bra där vi utnyttjat kunskaper och erfarenheter från tidigare år på ett bra sätt. Personallistan är utskickad och ta gärna redan nu kontakt med ansvarig chef så denne vet att du finns tillgänglig.

Vid 25-manna är det många funktioner som är mycket personalkrävande såsom ex. parkering och logi. Det gör att flera av er inte blivit uttagna till de arbetsuppgifter som ni önskat eller är bäst på, men allas insatser är nödvändiga och viktiga för att arrangemanget som helhet ska bli lyckat. 25-manna är också en enormt viktig inkomstkälla för klubben

Så se till att 7-8 oktober är bokad. Det kan även bli jobb innan också.

Vi ses / Göran

JAG EN SKUBBARE

Namn: Kerstin Eriksson

Ålder: 50 år

Bor: Huddinge, Kyrkängsbacken

Familj: Ingvar och Harry

Varför började du orientera? Min mamma, pappa och bror orienterade och jag har varit med sen jag var liten. Det fanns inte så mycket att välja på.

Hur ofta tränar du? Om jag inte är skadad tränar jag två gånger i veckan, ibland kanske tre.

Största framgång: Har vunnit DM och regionsmästerskap. Mycket meriter när jag var yngre. Nyligen kom jag tvåa på en etapp på femdagars i D50 kort.

Största besvikelse: När jag bröt foten på en kavle när jag ledde.

Övriga intressen: Laga mat, lägga nät och brodera. Gillar att plocka svamp också.

Har du kabel-TV? Ja.

Senast sedda film: Kommer inte ihåg.

Beskriv din tandborste? Den är ljusblå ock rosa.

Vad åt du senast till frukost? Yoghurt med müsli och rågmacka med kimchi.

Beskriv dig själv: Jag är morgonpig, ofta ganska hungrig (gillar att äta regelbundet) och ordentlig.

Vad tycker du om SNÄTTRINGE-Skubbaren? En jättebra tidning.

Venlakavlen

Det var åter igen dags att springa Venla kavlen för damer i Finland. Även i år ställde Snättringe upp med två lag.

Vi samlades vid Silja terminalen på fredagskvällen. I år gick Jukkola/Venla i samma område (andra sidan vägen) där Halikko gick i fjol. Båtresan till Åbo gick bra och vid terminalen hittade vi våran buss vi skulle åka med snabbt. Efter en stunds väntan på några tjejer som skulle växla pengar på morgonen så kunde vi åka mot tävlingen.

Bussresan tog ca 1 timme innan vi blev avsläppta på en väg och därifrån var det några hundra meter till campingen och TC. Redan nu var det runt 20 grader ute och man kunde förutspå en varm dag. Vi hittade våra militärtält utan problem och det blev snabbt ett kill- och ett tjej tält (där några killar sov). Venla kavlen skulle starta 14.00 lokal tid så det var bara att vänta, vila, ladda och dricka mycket vatten innan det var dags att springa våra sträckor.

När det började närma sig start var det runt 30 grader i solen och Nadja och Anna T började göra sig redo för start i årets damkavel. Båda var nöjda när de kom i mål och hade inte gjort några större missar. Nu var Anna M och Jenny ute. Båda gjorde bra

lopp men var lite missnöjda. De tyckte det var varmt och väldigt backigt. De växlade till Maria och Marie. De tyckte också att det var jobbigt men hade inte gjort några större missar utan var ganska nöjda. Sedan var det jag och Therese som skulle ta sista sträckorna. Det gick bra för mig, missade en kontroll med någon minut annars är jag nöjd. Jag kan även hålla med de förra löparna att det var jobbigt och backigt i terrängen. Det var värre än vid Halikko i fjol, men nu kanske värmen gjorde så att det kändes tuffare att springa. Therese var också nöjd med sitt lopp. Hon gjorde inga stora misstag.

Efter målgång var det dusch som gällde och att få i sig mat. Därefter var det skönt med vila och att vänta på att herrarna skulle starta.

Slutresultat:

Lag 1 (nr.lapp 300)			Lag 2 (nr.lapp 302)		
	Tid	Plac.		Tid	Plac.
Nadja	53.46	279	Anna T	55.58	339
Anna M	59.44	266	Jenny	1.18.25	512
Maria	59.56	240	Marie	1.07.32	453
Sofia	1.13.32	208	Therese	1.42.03	492

O-ringen 2006 – dag för dag

Nöjd och glad har jag precis kommit hem från en härlig vecka i Hälsingland. Som vanligt var O-ringen fylld av utmanande orientering, tunga upplopp och härlig stämning.

av Anna Movin

Lördag

När min familj + Jessica kom fram till Mohed på lördagen hade de flesta Snättringe-deltagarna redan anlänt. Tält, bilar, cyklar och husvagnar stod fint parkerade i rader på det dammiga flygfält som var årets camping. Klubben bodde som tidigare år tillsammans längs en av dessa många och tillfälliga gator.

I år fanns en ungdomscamping, ett litet avskärmat område ganska nära centralorten,

där ungdomar från alla möjliga klubbar tältade. Mia och Jessica skulle egentligen ha bott där men efter att ha gått och spanat både lite här och där beslutade de sig för att tälta med oss andra i Snättringe. De kände på sig att det skulle bli lite väl mycket röj bland de unga camparna...

Söndag

Efter en god natts sömn var det dags att springa den första etappen. Eftersom klub-

Det firades med tre tårtor för etappseger och två födelsedagar.

ben var i den senaste startgruppen denna dag blev det en liten trevlig sovmorgon. TC låg på flygfältet så det var bara att traska dit (mycket bekvämt).

Jag sprang D18 lång och blev nästan lite chockad när jag slängde en blick på kartan på väg mot startpunkten. Det såg svårt ut! Banläggaren drog upp oss på tre riktigt plöttriga och svårorienterade berg. Med full koncentration och farten nere tog jag ettan, tvåan och trean utan några större problem. Men till fyran, en liten sänka på en slutning, gjorde jag ett parallellfel och det tog mig ett par minuter att reda upp. Sen var det bara två svåra kontroller kvar (som jag sjabblade lite till) innan jag kom till slutet av banan som gick i tallhed. Etappens spurt var nog ovanligt kort för en femdagarsspurt, vilket jag var tacksam för, men det jobbiga sandunderlaget gjorde den rätt tunglöpt ändå.

Snättringe fick en etappvinnare denna dag. Edvin kammade hem segern i Ö6 och det visade sig att han skulle fortsätta gå bra under veckan...

På kvällen kom (på motorcykel) Jessicas föräldrar till femdagars. Nästa dag skulle de orientera för första gången.

Måndag

Etapp 2 hade samma närbelägna TC som den första etappen (och som den femte etappen sedan skulle ha). Jag tyckte att det bjöds på riktigt klurig orientering även denna dag. De flesta banorna gick upp på OL-berget, ett stenigt och detaljrikt orienteringsberg, där man fick hålla tungan rätt i mun. För mig gick hela banan bra med ett litet undantag för näst sista kontrollen. Hur som helst kände jag mig helt nöjd när jag sprang i mål på samma sandiga upplopp som dagen innan. Det visade sig sedan att mitt lopp skulle räcka till att bli nia på etappen och sju totalt. Då kände jag mig ganska glad eftersom femdagars ALLTID annars har gått dåligt och katastrofalt (om jag över huvud taget har kunnat starta). Kanske skulle jag äntligen kunna vända min dåliga trend?

Jessicas föräldrar tog sig runt varsin öppen bana utan några större problem. Nöjda efter orienteringen och efter att ha tagit del av atmosfären, åkte de hem på kvällen.

Med tårta och långbord firade vi sedan Edvins etappseger (han låg tvåa efter den andra etappen), Kristin som fyllde år och Kerran som nyss blivit 50. Det var trevligt.

Tisdag

Tisdagsetappen låg en liten bit bort, men inte längre än att man kunde gå eller cykla dit. Mina halvtrötta ben var glada för att det äntligen var kortdistans. Orienteringsmässigt var dock inte kortdistansen med alla riktningändringar lika passande för mig. Det blev med andra ord en del bommar... attans.

För andra i klubben gick det betydligt bättre. Edvin blev åter igen etappsegrare, Bo Sundberg gick bra och kom tvåa i H70 motion och Kerran kom tvåa i D50 kort!

Edvin sprang Ö6 och vann sammanlagt. Han fick dessutom etappsegrar på etapp 1 och 3. Grattis!

Mia och Jessica verkade förresten ha gjort ett smart val när de bestämde sig för att sova med Snättringe. På tisdag kväll/natt verkar det nämligen ha varit lite stökigt på ungdomscampingen. Vad jag har hört så eldades till och med ett tält upp...

Onsdag

Härligt nog var onsdagen en vilodag. Några från klubben drog till Hudiksvall där de åkte go-cart och spelade minigolf (det verkar förresten Jonny ha varit bra på). Min familj + Jessica åkte till Söderhamn och tog sedan en tur till en lite mindre sevärd gård som kallades Erik-Anders gården. På hemvägen fick vi syn på en liten grävling, så något sevärt såg vi i alla fall på vår utflykt...

Sedan var det skönt att bara hänga på campingen resten av dagen (vi spelade lite minigolf men annars gjorde vi inte så mycket mer).

Torsdag

Det var samma TC på torsdagen som på kortdistansen och cykelparkeringen där var återigen proppfylld. Trots att jag hade haft en vilodag kändes kroppen ändå seg. Hur skulle det gå att springa när jag var så trött? Ja, den här gången gick det faktiskt bra. Jag tog mig runt utan några större bommar och kom åtta på etappen och nia totalt. Mitt mål under veckan hade varit att bli en av de 15 bästa i klassen vilka får byta ut sin nummerlapp på fredagen. Det kändes riktigt bra att nå målet.

Fredag

De flesta klasser hade jaktstart den sista etappen. Den som leder då går ut först och sen får resten starta efter så lång tid som de ligger efter. Först i mål vinner alltså.

Med nyutbytt nummerlapp på magen kämpade jag mig runt i skogen. Bommade

Ettapp 6 där Snättringe alltid är suveräna.

lite här och där men det gjorde som tur var mina konkurrenter också. När jag sprang in på upploppet hade pappa och Lisa räknat mig som åtta i mål. Jag hade tagit en placering! Femdagarstrenden var vänd, det gick inte katastrofalt för mig i år, utan faktiskt rätt bra.

Något som var riktigt roligt var att Edvin kammade hem totalsegern i Ö6 och att Bo

Kristin med Olfar och Aske. Kan de ge tur?

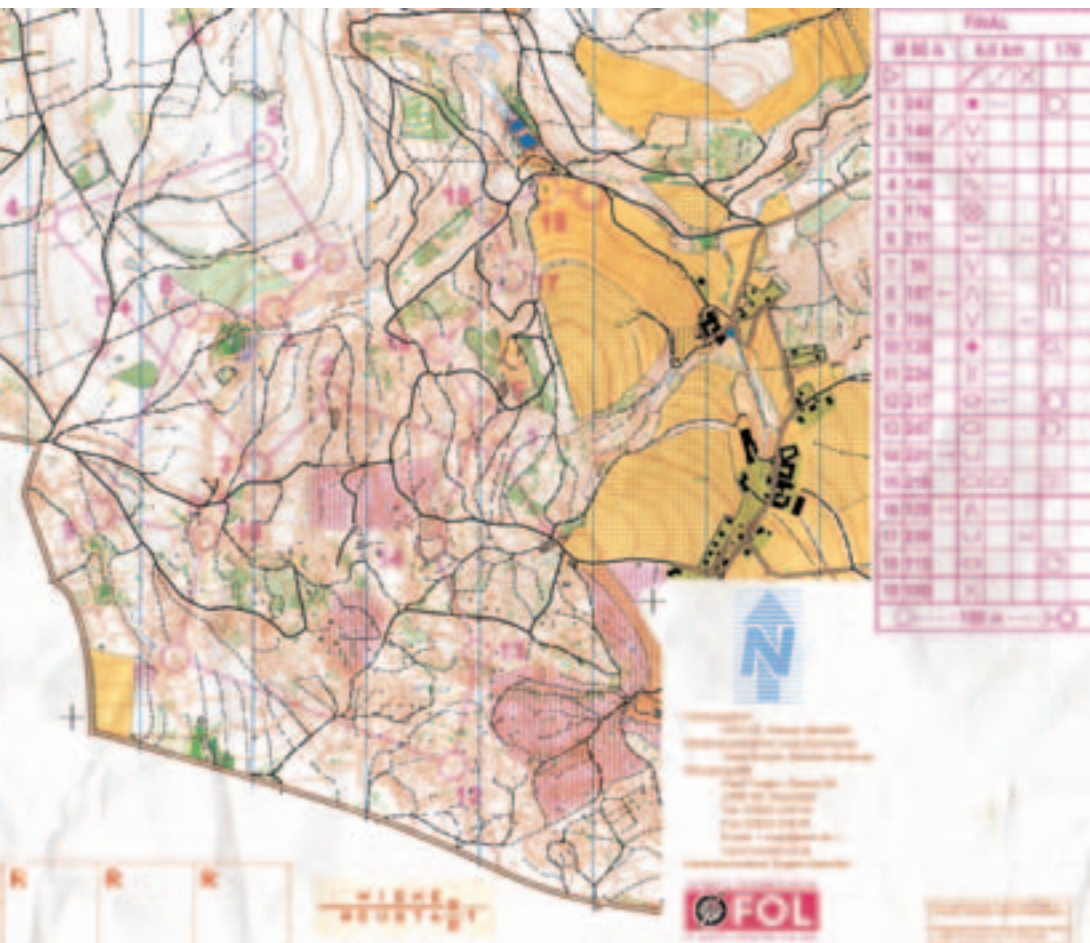
Sundberg kom trea i H70 motion! Mycket fina placeringar...

När fredag eftermiddag kom och alla hade sprungit klart hade den allra sista etappen ännu inte börjat. Den sjätte etappen (som vi i Snättringe alltid brukar vinna) var ju kvar. Vid sjutiden dukade vi traditionsenligt upp långbord och där satt vi sedan och avnjöt medtagen middag. Sedan, efter ett tag delades klubben upp. De lite äldre satt kvar och fortsatte socialisera med varandra, de lite yngre drog iväg på disco vid C-orten och 18+-arna (och vissa 17-åringar...) åkte med buss till en folkpark i Alfta. Jag tror att de flesta hade en mycket trevlig kväll.

Lördag

På lördagen var det roliga slut. Man var tvungen att åka hem, suck... Jag var mycket nöjd med veckan så det var lite tragiskt att behöva packa ihop.

Något jag förresten har glömt att nämna är att det var fint väder hela veckan (bortsett från någon liten regnskur). Oringen 2006 var mycket lyckat.

Finalbanan i H60.

Veteran-VM i Österrike 2006

Veteran- VM eller WMOC, World Masters Orienteering Championship, som är det officiella namnet gick i början av juli i Wiener Neustadt 5 mil söder om Wien. Berit och jag åkte dit med Per Nordahl och vi valde att tillbringa en semestervecka innan tävlingarna i Kaprun mitt i alpvärlden.

Hitlers örnäste.

av Rune Rådeström

Fördelade på två bussar åkte vi genom Danmark och Tyskland för att i Kaprun sammanstråla med flygresenärerna, inalles var vi nu cirka 300 deltagare. Första dagen var vi nu cirka 300 deltagare. Första dagen bjöd på vandring i bergen vid Zell am See. Några gjorde en heldagsvandring men vi tog linbanan upp för en kortare vandring. Under uppfärden regnade det men väl upp försvann molnen och vi fick en fantastisk utsikt över Österrikes högsta toppar.

Den andra dagen stod utflykt till Hitlers "örnäste" och besök i Salzburg på programmet. "Örnästet" byggdes 1939 som

50-års present till Hitler. Byggnaden är belägen på en otillgänglig bergstopp 1834 möh och med en otrolig utsikt. För att komma dit åkte man först specialbuss på branta vägar, sedan gick man genom en lång tunnel rakt in i berget, för att slutligen åka hiss 124 m upp till stenhuset. Ett helt vansinnigt bygge men intressant att se.

Den tredje dagen i Kaprun åkte vi även med specialbuss upp till en enorm dammanläggning. Sedan tog vi tre olika kabinbånar upp till en glaciär där det förekom en del sommarskidåkning. Några valde att

Vårt hotell i Bad Tatzmannsdorf

bestiga en topp på 3200 m höjd. Sammanbundna med en lina försvann de upp i dimman. Berit och jag tog däremot linbanan tillbaka ner i dalen där det var varmare och mer sommarlikt. En träningstur hann jag även med på eftermiddagen.

Efter tre fina dagar i Kaprun förflyttades vi med buss till Veteran-VM området. Här

utökades gruppen till cirka 500 personer. De flesta bodde i Pinkafeld men ett 100-tal, bl a Berit och jag, fördelades på några trevliga hotell i grannbyn Bad Tatzmannsdorf. Här bodde även Margareta och Bosse Sundberg som valt att vara med endast vecka 2. Innan tävlingarna kom igång blev det tid till att bese Wien med bl a besök vid

Schönbrunn, det kejsrerliga sommarslottet.

Man kan undra hur logistiken fungerar med en så stor grupp. Per Nordahl hade 10 bussar på plats med en reseledare per buss. Redan på nerresan fick vi skriftliga instruktioner över vilka bussar vi skulle åka med vid olika aktiviteter och det fungerade fantastiskt bra hela tiden.

Så var det dags för tävlingarna. Veteran-VM är en stor tävling med över 4000 deltagare från 38 nationer. Man springer två kvallopp där tiderna räknas samman. De bästa går till A-final, de lite sämre till B-final osv. I min klass H60 var vi indelade i 6 olika kvalgrupper med 75 startande i varje grupp. De 14 bästa från varje grupp fick sedan springa A-finalen. Det gäller därför att göra stabila lopp i kvalet. Arrangemangen var verkligen proffsiga. Kartorna var av hög kvalitet, mycket detaljerade med mängder av små sänkor och stigar. Skärmarna var ibland rätt gömda så det gällde att ha säkra hållpunkter vid kontrolltagningen. På väg till start fick man en provkarta med några kontroller för att studera typ av kontroller och skärmlaceringar. Det hade jag stor nytta av första kvalloppet då jag insåg att det gällde att vara ytterst noggrann.

På väg till start en av dagarna hörde jag några som talade om 25-manna på engelska. Jag kunde inte låta bli att gå fram och nämna att jag var banläggare för årets tävling. Det visade sig att det var en klubb från Kaunas i Litauen som hade för avsikt att komma med ett lag till årets 25-manna. Kul.

Jag lyckades bra med min föresats att gå lugnt och säkert på kvalet. Med endast några små misstag blev jag tvåa i mitt kvalheat så nu hade jag säkrat en bra startposition på slutet i finalen. Men jag förstod att

det skulle bli svårt att vara med bland de allra bästa för några sprang ruskigt fort i andra kvalgrupper. Finaldagen blev nog den varmaste dagen på hela resan med säkert 30°C i skuggan. Det fanns ingen skugga på TC och jag startade inte förrän 14.15, men vi måste vara ute på TC redan kl 10. Det blev till att använda paraplyet som solskydd.

Början på finalbanan gick i ett detaljerat parti och första kontrollen verkade svår. Det hade skett avverkning i området så trots att jag tog det lugnt fick jag inte stigarna att stämma. Jag kom till en annan kontroll men förstod inte var den låg och kände paniken komma. Skall jag börja med att bomma när jag föresatt mig att gå rätt? Med lite tur hittar jag min kontroll så tidsförlusten blir bara en minut. Sedan flöt det på bra men i ett mer löpbetonat parti la jag bort ytterligare en minut. Trodde jag sprang på en omarkerad stig när jag i verkligheten sprang på den rätta stigen. Onödig bom. Avslutningen av banan gick i ett detaljerat och orienteringskrävande parti där jag missade en minut till inom ringen. Väl i mål kändes det som ett hyfsat lopp trots 3 minuters missar men det var svårt att gå helt rent på banan. Jag hade bästa tiden men förstod att det inte skulle räcka så länge till eftersom de bästa startade efter mig. Nu blev det till slut en 7:e plats som jag var relativt nöjd med, de allra bästa hade jag under inga förhållanden kunnat nå.

Nu återstod bara två dagars bussresa hem genom Tjeckien, Tyskland och Danmark. Vi övernattade i Dresden och fick tid över för att se även den staden. Resan var mycket lyckad och var ett bra exempel på kombinationen av turism och orientering. Även Berit som inte springer hade stort utbyte av resan och hon fick en del nya bekanta.

Vilka vann i årets Dag-KM?

I år sprang vi Dag-KM vid Nynäshamn OK:s klubbstuga ”Sågen”. Deras stuga ligger mycket fint vid havet med en egen badstrand.

av Nadja Dahlström

Vi var nästan 50 st fördelade på 10 klasser som gjorde upp om vem som skulle bli året klubbmästare. I herrklassen var det en yngre förmåga som vann, nämligen Micke Nilsson som kommit tillbaka efter en längre skadeperiod.

I damklassen var det Sofia Persson som tog hem segern ”som vanligt”. I klassen D35–59 var det Gunilla Kallhauge som var först i mål.

Sönerna Nilsson hade en bra dag, de vann varsin klass. Micke som jag nämnde ovan vann H18–39, Patrik H16 klassen och Martin H10–12.

I de övriga ungdomsklasserna var det Wendela Hilldorff som vann D10–12 och Simon Fröjd som vann H14. Det var roligt att det var så många ungdomar med fast tävlingen var så långt borta.

Hoppas att vi blir ännu fler på nästa års Dag-KM.

Wendela Hilldorff vann D10–12

Yngste tävlande Mattias Kallhaug inför start.

Och här stämplar han ut.

David Hector kom trea i H10-12, Martin Nilsson etta och Simon Hector trea.

H14. Från vänster Tiedo Schramm med ryggen mot kameran kom trea, Jim Larsson, Simon Fröjd etta och Rasmus Larsson tvåa. I bakgrunden Göran Nilsson som vann H40-59.

Mongoliet, Kina och Tibet – en spännande resa till annorlunda miljöer

Under tre veckor i april deltog jag och Berit i en resa till Kina med PWT, reseföretaget som drivs av bl a Jörgen Mårtensson. Vi hann även med några dagar i Mongoliet och Tibet. Totalt var vi som mest cirka 130 resenärer. Vi fick uppleva annorlunda miljöer, fantastisk natur, festliga mottagningar och banketter med sång och dans och inte minst, spännande orienteringar.

Berit och jag hade tillsammans med en mindre grupp valt att flyga. Efter en övernattnings i Beijing flög vi vidare till Ulan Bator, huvudstaden i Mongoliet. Det är ett stort land, glesbefolkat och en historia präglad av Djingis Kahn och hans landerövringar på 11–1200-talet. Landet har nyligen börjat öppna sig för turister efter att länge varit isolerat under inflytande av Sovjet.

Under två nätter bodde vi i tält på en "Ger-camp". Ger är speciella tält som många mongoler bor i året runt och som kan flyttas efter hand som djuren tas till nya betesmarker. Här sammanstrålade vi med huvuddelen av resenärerna (bl a Leif och Elisabeth Hermundstad) som valt att åka tåg fem dygn med transsibiriska järnvägen. Vi bodde fem personer per tält som var inredda med sängar och en eldstad i mitten.

På natten gick temperaturen ned till minus 10–15°C men vi behövde inte vara eldvakter. Det sköttes av mongoliska flickor som då och då kom och lade på bränsle på brasan. Det blev inte så värst bevänt med sömnen eftersom temperaturen kunde växla mellan svinkyla och bastuvärme.

Mongoliets första internationella orientering (eller så var det Mongoliets första orientering över huvudet) gick i anslutning till "Ger-campen". Terrängen var öppen med ett fåtal träd, starkt kuperad och med väldiga klippor ungefär som i norra Tjeckien. Kartan hade ritats av några tjecker och var riktigt bra. Det blev en jobbig övning mycket på grund av ovanan vid den tunna luften, vi sprang på 1600 m höjd. Vi tävlade i vanliga åldersklasser vilket för övrigt gällde för hela resan. Över huvud

Ger-campen i Mongoliet.

taget var orienteringarna alltid mycket välarrangerade med bra banor och kartor. Med på resan var en före detta tjeckisk elitlöpare, Jaroslav Kacmarcik, som skötte allt runt tävlingarna som banläggning, utsättning och intagning av kontroller, sportidentsystemet mm.

Efter Mongoliet åkte vi tåg 30 timmar till Beijing. Resan gick genom Gobiöknen men av den såg vi inget eftersom det blåst upp till sandstorm. En intressant upplevelse var gränspassagen till Kina. Länderna har olika spårvidd så man lyfte helt enkelt upp vagnarna och bytte boogie.

Vi fortsatte därefter direkt med flyg till Yunnanprovinsen i södra Kina. Här kom vi att tillbringa 10 dagar på olika platser. Fem orienteringar ingick i Yunnan Festival som är en stor turist, sport och kulturfestival. Första anhalten var Xiping, en mindre stad dit vi anlände kl 3 på natten efter flygresan.

Efter att ha sovit ut gick vi en tur på stan. Berit behövde klippa håret och hos frisören pekade hon på en bild med relativt kort frisyr. Det slutade med att hon blev nästan snaggad eftersom det på språksvårigheterna var omöjligt att stoppa henne. Men billigt var det, 5 yuan (5 kr) och då ingick även hårtvätt. Dricks vägrade hon att ta emot.

På eftermiddagen gick första etappen av Yunnan Festival en bit utanför staden. Det var ett enormt folkliv vid TC, kineserna hade vandrat långa vägar för att se oss orientera. Turister är sällsynta i den delen av världen. Nu deltog även en del lokala orienterare och åtminstone i damklassen fanns kinesiskor som sprang både fort och rätt. Terrängen var kuperad och bestod av relativt gles tallskog. På kartan fanns här och där en massa svarta kryss. Först begrep jag inte vad kryssen stod för, teckenförklaringen stod ju på kinesiska. Efter ett tag förstod jag att det

Yunnan etapp I

var gravar som var byggda ungefär som en jordkällare. Kineserna begraver tydligen sina döda fritt i terrängen. Hur som helst gravarna var bra hållpunkter i orienteringen. På tävlingen gjorde jag ett fatalt misstag, försökte gena genom en djup ravin istället för

att springa runt. För att ta sig upp på andra sidan behövde man ta hjälp av buskar och grenar med båda händerna. Halvvägs uppe tappade jag naturligtvis taget och åkte kana i den lösa sanden tillbaka till botten. Det var bara att via en ordentlig omväg ta sig upp ur

Invigningen i Lugu Lake.

ravinen. Det kostade 6 minuter och resulterade i att jag fick stryk av en norrman med några sekunder (plus en massa sand i skor-na).

Vi förflyttade oss nu till Yuxi, en något större stad än Xinping, för etapp 2. Terrängen var helt fantastisk, detaljrik med en hel del smala men djupa raviner som det gällde att runda. Det hade t o m gått en världsrankingtävling på kartan. Jag gjorde ett riktigt bra lopp även om 11 min/km inte är något att skryta med. I Yuxi hann vi även med en del billig shopping på den lokala marknaden. Där kunde man köpa det mesta t o m hundvalpar var till salu.

Nästa anhalt var Lugu Lake en avlägset och vackert belägen by. Hit kommer nog inga andra turister än kinesiska. Vi färdades under en hel dag i 6 mindre bussar genom ett fantastiskt landskap där vi befann oss som högst 3300 m.ö.h. och som lägst 1400

m.ö.h. då vi korsade Yangtsefloden. Hela resan hade vi både polis- och ambulanseskort. Vid ankomsten på kvällen var det sedvanlig mottagning med sång och dans. Dagen därpå stod etapp 3 på programmet. Den inleddes med en magnifik invigning på stranden. Starten låg en bit upp i bergen, bara att ta sig dit kändes i benen eftersom vi nu befann oss på nästan 3000 m höjd. Orienteringen var relativt enkel men i uppförsbackarna blev det mest gå-orientering. Dagen avslutades med en lokal fest och prisutdelning på torget. Vid återresan från Lugu Lake kom ambulansen till nytta. Leffe hade drabbats av hög feber och fick därför ambulanstransport hela vägen. För övrigt grasserade förkylningar hos många av deltagarna och det var ett evigt hostande.

Efter en del trubbel med trasiga bussar kom vi fram till staden Lijiang. Dess gamla del är med på världsarvslistan och består av

Gamla stan i Lijiang där vi sprang orientering.

låga hus, smala gränder och en del kanaler. Staden förstördes vid en jordbävning för en del år sedan men är nu återuppbyggd. Vi bodde på ett flott 5-stjärnigt hotell, det bästa på hela resan, med utsikt mot 6000 m höga och snötäckta toppar. I den gamla staden gick 4:e etappen av Yunnan Festival. Det var en upplevelse att orientera här, till en del påminde det om Venedigorienteringen. Leffe hade tillfrisknat så pass att han kunde ta en promenad runt banan.

Dags för en ny bussresa nu till Shangri-la som ligger nära Tibet. På vägen passerade vi "Tiger Leaping Gorge" som lär vara världens djupaste flodravín. Hittills hade vi haft skönt sommarväder men nu var det kallare och gråmulet ungefär som en svensk höst-

dag. Luften i Shangri-la var även sämre många, främst kvinnor, använde munskydd. Även här var det stadsorientering på smala gränder och med några kontroller uppe på en kulle. Det började nu bli plågsamt jobbigt att springa eftersom vi befann oss på 3300 meters höjd.

Nästa resmål var Lhasa, huvudstaden i Tibet. Det tar 2 timmar att flyga dit från Shangri-la. Eftersom vi var en stor grupp blev det problem med flygstolar. En mindre grupp hade tur och flög direkt till Lhasa. Vi övriga fick "åka runt halva Kina" med buss-flyg-övernattnings-flyg-flyg innan vi ett dygn senare anlände till Lhasa. Staden ligger på en högplatå 3600 m.ö.h. i mäktig natur i kanten av Himalaya. Det är betydligt fatti-

Rune Rådeström, Shangri-la. En jak i pris.

gare jämfört med de platser vi tidigare besökt och tiggeriet är utbrett. Mitt i stan på en höjd ligger ett enormt palats, Potala Palace, där Dalai Lama tillbringat mycket tid.

Den höga höjden kändes verkligen. Syrehalten i luften är bara 2/3 jämfört med havsnivå. Då vi kom till hotellet tog unga flickor hand om våra tunga resväskor och bar hur lätt som helst upp dem till våra rum, medan vi flämtande gick upp för trapporna. Vi skulle även orientera och det blev en pärs. Banan gick i en park och var endast 2.2 km men det var länge sedan jag blev så trött.

Men det skulle bli ändå värre. Dagen efter åkte vi upp till några varma källor på 4300 m.ö.h. för att sätta världsrekord i höghöjdsorientering. En karta ritades i all hast, några exemplar printades ut och vi turades om att springa en bana på 300 m med 6

kontroller och sportident. Det gick att springa 1 minut i något så när normal fart sedan slog mjölksyran till. Till råga på allt lyckades jag glömma sista kontrollen och blev diskad vilket väckte allmänt jubel. Det var nog inte så bra att pressa kroppen så mycket i den tunna luften för på kvällen fick jag feber och magsjuka, troligen en form av höghöjdsjuka.

Resan avrundades med några dagar i Beijing. På grund av magsjukan fick jag ta det lugnt så Berit fick göra shoppingrundorna själv. Kinesiska muren och Himmelska Fridens Torg orkade jag i alla fall med.

Det finns naturligtvis massor att skriva om från resan men det får räcka här. Det var en upplevelse att se den här delen av världen även om resan blev rätt jobbig med många resdagar. Genom orienteringen har man unika möjligheter att få se platser som den vanliga turisten aldrig kommer till.

Hälsingland – årets klubbresa

I år gick klubbresan passande nog till Hälsingland, två dagar i Voxnadalen och en dag i Järvsö. Senare under året gick nämligen även O-ringen inte så många mil därifrån i Mohed. Vi var 20 personer som bodde tillsammans. Dessutom deltog några till från Snättringe på tävlingarna.

av Kristin Morén

Det här var min första klubbresa och jag såg fram emot att få springa i Hälsingland. Tidigare har jag bara åkt skidor där. Eftersom det bara var jag som deltog från min familj åkte jag med familjen Holgersson.

Första dagens tävling gick vid vackra Voxnadalen. Orten är känd för träpatronen Kempe som en gång i tiden byggde upp sin förmögenhet där. Det var hans dotter som

sedan byggde Hallwylska palatset på Hamngatan i Stockholm.

Jag sprang motionsklass och det gick hyggligt. Kartan var tryckt på ett plastpapper så att det inte behövdes någon plastficka. Eftersom jag arbetar på tryckeri och är yrkesskadad tyckte jag det var intressant. Jag vet att inköp av det pappret är lite dyrare än vanligt men det kanske lönar sig eftersom man slipper plastficka. Jag tror att de flesta

Vårt hus på Skålsjögården.

tyckte det var ok med kartan även om den var lite styvare och svårare att vika. Några tyckte att det var lättare att se när de slapp plasten. Samma material användes sedan på O-ringen i år.

Rune som själv inte hade tid att delta pga förberedelser inför 25-manna ordnade boende åt oss på Skålsjögården. Det hade öppnat igen efter att stått tomt i några år. Det var fler klubbar som hade hittat dit men jag tror vi var flest.

Vi checkade in i eget hus med tvåbäddsrum. Sedan gick vi till matsalen. När jag kom in där tyckte jag att jag kände igen mig. Jag gick runt och tittade. Jag ringde till Mika och beskrev vad jag såg. Vi kom fram till att det var här vi hade förlovat oss på nyårsafton -83. Vi hade glömt vad stället hette som vi var på men vi hade åkt dit för att åka skidor. Det var då fullt med sportklädda människor på nyårsafton. Och så vi med champagneflaska och jag i klänning. De undrade var vi kom ifrån och så här i efterhand kan jag mycket väl tänka mig att de andra var orienterare. Det här var långt innan jag och min familj hade börjat med orientering. Vi tyckte om att åka skidor och hade blivit tipsa-

Matsalen

de om att det fanns längdspår vid Skålsjögården.

Nästa dag gick också i Voxnadalen från samma tc. Även idag sprang jag motionsbana. Tyvärr sprang jag inget vidare. Jag började bra men så hoppade jag över en kontroll. Jag upptäckte det och sprang tillbaka. Nu sprack koncentrationen för mig och antagligen funderade jag omedvetet på hur jag kunde springa förbi en kontroll utan att ta den. Jag mötte Agneta och hade gjort ett förvirrat intryck. Hade frågat efter ett kontrollnummer. När hon sa att det var ett annat svarade jag att det är det som jag ska ha.

Det var några från Snättringe som inte bodde på Skålsjögården, bl a Margareta Sundberg.

Micke Nilsson

Då undrade hon varför jag hade frågat efter ett annat nummer först och det kunde jag inte svara på. Det numret skulle jag nämligen inte alls ha. Ja ja, man håller på att bli gammal och förvirrad.

Kerstin Movin och jag delade rum och när jag gick och lade mig på kvällen sa jag till henne: – Tänk att det kan vara så roligt att

Anna Movin

orientera när man är så dålig. Vi skrattade gott och somnade ovaggade.

Nästa dag kändes som en rysare för mig. Det fanns nämligen ingen motionsbana så jag hade anmält mig till ”tävlingsklass”. Till råga på allt hade jag fått en starttid 1 1/2 timme efter Agneta som i sin tur startade sist i sin familj. Kul, om jag tog så lång tid

Lars Cedérus

Martin Nilsson

Sista dagen gick intill Järvsö Zoo och man hade placerat en varg vid sista kontrollen. Kerstin Movin bredvid.

på mig som jag brukade skulle familjen Holgersson fått vänta på mig hur länge som helst. Jag började fundera på om det fanns någon annan att åka hem med men det visade sig att jag startade sist i klubben.

Den här dagen sprang vi alldeles vid Järvsö Zoo. Det gick nyfikna vargar innanför stängslet när jag gick förbi på väg till starten. Hade jag startat först istället för sist hade jag gärna gått på zoo och sett alla nyfödda ungar. Något som jag kanske hinner och kan se fram emot ett annat år?

Agneta och Ylva som sprang samma klass hade redan hunnit i mål innan jag startade. De sade åt mig att hålla kompasskurs ordentligt. Jag skärpte till mig och gjorde ingen större miss för ovanlighetens skull. Jag tog det väldigt lugnt och höll kompasskurs och följde med på kartan. Det här blev min klart bästa dag. Tänk att det ska vara så svårt att göra så jämt? Eftersom jag hade krafter kvar blev till och med min upploppstid bra! Nå, allt är relativt.

Jag hann både duscha och äta innan vi

fick ut våra kartor och kunde åka hem. Jag kände mig nöjd och skojade att jag kunde ju ha tagit mycket längre tid på mig.

Nöjd Kristin **springer** i mål sista dagen.

Våravslutningen

I strålande sol och vacker grönska hade vi sedvanlig våravslutning vid SSK-torpet Charlottendal en söndag i juni.

sMycket var som det brukar, med klurig Leffé-tipspromenad längs stigen, Allan Nybergs korvgrillning, Kristin Morens lotterier samt för en del, bad i sjön, men eftersom Snättringe SK har 75-årsjubileum i år passade vi på att fira lite extra.

Vi var fler än 80 personer där, stora och små, i alla åldrar, och det blev en riktigt, riktigt fin fest.

Klubben bjöd på stor picnic-buffé uppdukad i skuggan av träden nere vid sjön. (Tack alla Ni som hjälpte till med maten – kånka ner 30 kg kött och sallader, vatten till 80 personer mm, för att inte tala om alla sopor som plötsligt var borta...)

Före maten orienterades det som vanligt. Göran Nilsson hade gjort en jubileumsbana på gamla kartor, 1:50 000, och 1:25 000. För eventuellt bortkomna personer fanns

banan också i 1:10 000. (Vad jag vet kom ingen bort).

Ungdomarna körde kavle som Kerstin Eriksson ordnat, och de yngsta togs om

75-årsjubileum firades med buffé.

Ordförande Göran Nilsson håller tal.

hand av Mia Movin som hade hittat på några roliga stafetter med orienteringsanknytning. Bland annat fick deltagarna träna på att få på sig ssk-tröja, kompass, SI-pinne och definitionshållare och sedan springa och målstämpla så fort som möjligt. Det klarades galant, så det finns verkligen hopp för klubbens återväxt.

Med på festen var också Sven Roos och vi passade på att gratulera honom på hans 80-

Vi passade på att fira Sven Roos 80-årsdag.

årsdag. Sven Roos har arbetat för Snättringe SK i många, många år. Bland annat har han varit aktiv i styrelsen i 30 år.

Festen varade länge. Först fram mot eftermiddagen började vi dra oss hemåt. Det blev verkligen en dag att minnas.

Till sist vill vi som arrangerade tacka alla Er härliga, glada SSK:are som kom och gjorde dagen så minnesvärd! /*Agneta Holgersson, Kerstin Movin och Göran Nilsson*

Arrangörerna hade gjort en utställning med olika kartor genom tiderna.

Snättringe SK

Funktionärer och kommittéer

Orienteringsstyrelse

Ordförande: Göran Nilsson	779 86 47
Vice ordf.: Agneta Holgersson	779 81 39
Sekreterare: Mats Johansson	608 23 96
Kassör: Anita Persson	746 69 32
Ledamot: Gösta Guteland	746 76 70
Ledamot: Kerstin Movin	689 88 23
Ledamot: Kristin Morén	449 33 44

Revisorer

Ordinarie: Elin Svensson	711 63 16
Ordinarie: Claes Andersson	774 14 55
Suppleant: Sture Lantz	774 64 67

Tränings- & Ungdomskommittén

Roger Larsson	86 46 12
Lars Bjursäter	711 11 40
Jonny Nilsson	711 05 61
Kerstin Eriksson	774 12 64
Kerstin Movin	689 88 23
Monica Fröjd	711 51 12
Mats Johansson	608 23 96
Marlene Blomqvist	070-759 11 56
Leif Andersson	774 86 81
William Blomqvist	774 86 81
Nadja Dahlström	437 521 44
Björn Silwén	711 49 70
Rune Rådeström	771 75 95
Göran Nilsson	779 86 47
Jonas Nyman	774 83 30
Fredrik Holgersson	779 81 39
Anders Hedberg	711 18 83
Lennart Bjursäter	39 61 36
Agneta Holgersson	779 81 39
Martin Nyberg	774 60 48

Tävlingskommittén

Per Holgersson	779 81 39
Elin Svensson	711 63 16
Göran Johansson	774 29 28
Gösta Guteland	746 76 70
Kartor: Lars Cedéus	711 50 44

Uttagningskommittén

Herrseniorer: Björn Silwén	711 49 70
Gubbar: Lennart Bjursäter	39 61 36
Damer: Nadja Dahlström	437 521 44
Damer +35: Agneta Holgersson	779 81 39
Ungdomar: Jonny Nilsson	711 05 61

Julgranskommittén

Lennart Bjursäter	39 61 36
Anders Bergmark	774 97 22
Thomas Olofsson	711 61 47

Stugkommittén

Källbrink: Allan Nyberg	774 60 48
Material: Göran Johansson	774 29 28
Charlottendal: Ragnar Bergmark	774 55 94
Anders Bergmark	774 97 22
Klubbvärdar: Inga-Britt Fredriksson	689 72 02
Gösta Eriksson	711 46 26
Anja Karloja	689 72 75
Klubbshop: Ann Märts	774 76 51
Garnet Schindler	779 80 40

Skid-OL

Carl Agestam	711 34 83
--------------	-----------

Tävlingsanmälare

Leif Hermundstad	570 248 90
------------------	------------

Webbgruppen

Webmaster: Leif Andersson	774 86 81
William Blomqvist	774 86 81

Övrigt

Resultatkort: Ingemar Lindqvist	646 47 17
Pressvärd: Svenäke Svensson	711 42 90
Elitkontakt: Nadja Dahlström	437 521 44

Valberedning

Hans Letfors	711 65 41
Björn Silwén	711 49 70
Tomas Movin	689 88 23

Telefonvarare: 774 75 53

(Information om träning, samling m m)

Telefon & fax, klubblokalen: 711 78 47

(Även möjlighet att lämna meddelanden till förenings-assistent.)